TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2014. gada 11. decembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Sanitārā transporta pakalpojumi — Valsts tiesību akti, ar kuriem sanitārā transporta pakalpojumu sniegšanu valsts veselības aprūpes iestādēm rezervē brīvprātīgo asociācijām, kuras atbilst likumiskajām prasībām un ir reģistrētas — Saderība ar Savienības tiesībām — Publiskie iepirkumi — LESD 49. un 56. pants — Direktīva 2004/18/EK — Jaukta rakstura pakalpojumi, kuri vienlaikus paredzēti Direktīvas 2004/18 II A un II B pielikumā — 1. panta 2. punkta a) un d) apakšpunkts — "Pakalpojumu publiskā iepirkuma" jēdziens — Atlīdzību veidojošs raksturs — Pretpakalpojums, ko veido radušos izmaksu atlīdzināšana

Lieta C-113/13

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Consiglio di Stato* (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 25. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2013. gada 8. martā, tiesvedībā

Azienda sanitaria locale n. 5 "Spezzino" ,

Associazione nazionale pubblica assistenza (ANPAS) – Comitato regionale Liguria ,

Regione Liguria

pret

San Lorenzo Soc. coop. sociale ,

Croce Verde Cogema cooperativa sociale Onlus ,

piedaloties

Croce Rossa Italiana – Comitato regionale Liguria **u.c.**

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], tiesneši K. Vajda [*C. Vajda*], A. Ross [*A. Rosas*], E. Juhāss [*E. Juhász*] un D. Švābi [*D. Šváby*] (referents),

ģenerāladvokāts N. Vāls [*N. Wahl*],

sekretāre A. Impellicēri [*A. Impellizzeri*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 26. februāra tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Associazione nazionale pubblica assistenza (ANPAS) – Comitato regionale Liguria* vārdā – *R. Damonte, avvocato,*

— *Regione Liguria* vārdā – *B. Baroli, avvocato,*

— *San Lorenzo Soc. coop. sociale* un *Croce Verde Cogema cooperativa sociale Onlus* vārdā – *S. Betti, avvocato,*

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *C. Colelli, avvocato dello Stato,*

— Eiropas Komisijas vārdā – *L. Pignataro*, kā arī *A. Tokár* un *A. Aresu*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2014. gada 30. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par LESD 49., 56., 105. un 106. panta interpretāciju.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā apelācijas instancē starp *Azienda sanitaria locale n. 5 "Spezzino"* (turpmāk tekstā – "*ASL n. 5*"), kas ir vietējā administratīvā iestāde, kura pārvalda veselības aprūpi, *Associazione nazionale pubblica assistenza (ANPAS) – Comitato regionale Liguria* (Valsts sabiedriskās palīdzības asociācija – Ligūrijas reģionālā komiteja) un *Regione Liguria*, no vienas puses, un *San Lorenzo Soc. coop. sociale* un *Croce Verde Cogema cooperativa sociale Onlus*, kas ir kooperatīvās sabiedrības, kuras darbojas sanitāro transportu nozarē, no otras puses, par vairākiem lēmumiem, kas saistīti ar neatliekamā un īpaši steidzamā sanitārā transporta reģionālajā un vietējā līmenī organizēšanu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīvas 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu [būvdarbu, piegādes un pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu] slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru (OV L 134, 114. lpp., un labojumi – OV 2004, L 351, 44. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 2009. gada 30. novembra Regulu (EK) Nr. 1177/2009 (OV L 314, 64. lpp.), 1. panta 2. un 5. punktā ir paredzētas šādas definīcijas:

"2.

a) "Valsts [publiskā iepirkuma] līgumi" ir finansiāli [atlīdzības] līgumi, kurus rakstveidā savstarpēji noslēdz viens vai vairāki komersanti un viena vai vairākas līgumslēdzējas iestādes un kuru mērķis ir būvdarbu realizācija, produkcijas piegāde vai pakalpojumu sniegšana šīs direktīvas izpratnē;

[..]

d) "pakalpojumu valsts [publiskā iepirkuma] līgumi" ir valsts līgumi, kuri nav būvdarbu vai piegādes līgumi un kuru mērķis ir II pielikumā minēto pakalpojumu sniegšana.

[..]

5. "Pamatnolīgums" ir nolīgums, ko viena vai vairākas līgumslēdzējas iestādes un viens vai vairāki komersanti noslēdz ar mērķi paredzēt noteikumus līgumiem, kuru slēgšanas tiesības plānots piešķirt konkrētā laika posmā, jo īpaši attiecībā uz cenu un, attiecīgā gadījumā, uz paredzēto kvalitāti."

4 Direktīvas 2004/18 piemērojamība attiecībā uz pakalpojumu publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu ir pakļauta vairākiem nosacījumiem, tostarp attiecībā uz šo iepirkumu vērtību un attiecīgo pakalpojumu raksturu.

5 Tādējādi, pirmkārt, saskaņā ar Direktīvas 2004/18 7. panta b) punkta pirmo un trešo ievilkumu tā attiecas uz pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumiem, kuru vērtība (bez pievienotās vērtības nodokļa) ir EUR 193 000 vai lielāka par to un kuru priekšmets attiecīgi ir šīs direktīvas II A pielikumā minētie pakalpojumi, kuri noslēgti ar līgumslēdzējām iestādēm, kas nav tās IV pielikumā paredzētās centrālās valsts iestādes, vai kuru priekšmets ir minētās direktīvas II B pielikumā paredzētie pakalpojumi. Piemērojot šīs direktīvas 9. panta 9. punktu, attiecībā uz pamatnolīgumiem vērtība, kas jāņem vērā, ir visu to līgumu paredzamā maksimālā vērtība, atskaitot PVN, kuru slēgšanas tiesības paredzēts piešķirt visā konkrētā pamatnolīguma izpildes laikā. Šīs pašas direktīvas 9. panta 8. punkta b) apakšpunkta ii) punktā tomēr ir precizēts, ka attiecībā uz beztermiņa pakalpojumu līgumiem vērtība, kas jāņem vērā, nevar pārsniegt šāda publiskā iepirkuma mēneša vērtību, kas reizināta ar 48.

6 Otrkārt, saskaņā ar Direktīvas 2004/18 20. un 21. pantu publisko iepirkumu līgumu, kuru priekšmets ir šīs direktīvas II A pielikumā norādītie pakalpojumi, slēgšanas tiesības piešķir saskaņā ar tās 23.–55. pantu, savukārt uz publisko iepirkumu līgumu, kuru priekšmets ir minētās direktīvas II B pielikumā uzskaitītie pakalpojumi, slēgšanas tiesībām attiecina vienīgi tās 23. pantu un 35. panta 4. punktu. Atbilstoši Direktīvas 2004/18 22. pantam tādu līgumu, kuru priekšmets ir pakalpojumi, kas uzskaitīti abos šajos pielikumos, slēgšanas tiesības piešķir vai nu saskaņā ar šīs direktīvas 23.–55. pantu, ja minētajā II A pielikumā uzskaitīto pakalpojumu vērtība ir lielāka nekā minētajā II B pielikumā uzskaitīto pakalpojumu vērtība, vai arī – pārējos gadījumos – vienīgi saskaņā ar minētās direktīvas 23. pantu un 35. panta 4. punktu.

7 Direktīvas 2004/18 II A pielikumā ietvertā 2. kategorija attiecas uz sauszemes transporta pakalpojumiem, ieskaitot bruņumašīnu pakalpojumus un kurjeru pakalpojumus, kas nav pasta pārvadājumi. Šīs direktīvas II B pielikumā ietvertā 25. kategorija attiecas uz sociālajiem un veselības aprūpes pakalpojumiem.

8 Atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 26. februāra Direktīvas 2014/24/ES par publisko iepirkumu un ar ko atceļ Direktīvu 2004/18 (OV L 94, 65. lpp.) 10. panta h) punktam Direktīvu 2014/24 tostarp nepiemēro pakalpojumu publisko iepirkumu līgumiem, kuru priekšmets ir neatliekamā sanitārā transporta pakalpojumi. No šīs pēdējās direktīvas preambulas 28. apsvēruma izriet, ka, paredzot šo izņēmumu, Eiropas Savienības likumdevēja mērķis bija ņemt vērā bezpeļņas organizāciju vai asociāciju specifisko raksturu. Direktīva 2014/24 tomēr nav piemērojama saistībā ar pamatlietu, jo no tās 91. panta izriet, ka Direktīva 2004/18 joprojām būs piemērojama līdz 2016. gada 18. aprīlim, kas ir diena, kurā stājas spēkā tās atcelšana.

Itālijas tiesības

9 No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka Itālijas Republika Konstitūcijā ir iekļāvusi pilsoņu brīvprātīgā darba principu. Tādējādi tās 118. panta pēdējā daļā ir paredzēts, ka pilsoņi, rīkojoties individuāli vai apvienojoties, pamatojoties uz subsidiaritātes principu, ar valsts iestāžu atbalstu piedalās vispārējas nozīmes pasākumos.

10 Šī piedalīšanās veselības aprūpes jomā tikusi ieviesta ar 1978. gada 23. decembra Likumu Nr. 833 par valsts veselības aprūpes dienesta izveidi (*legge* n. 833 – *Istituzione del servizio sanitario nazionale*, 1978. gada 28. decembra *GURI* Nr. 360 kārtējais pielikums). Šī likuma 45. pantā ir atzīta brīvprātīgo asociāciju un asociatīvā rakstura iestāžu, kuru mērķis ir dot savu ieguldījumu valsts veselības aprūpes dienestu institucionālo mērķu īstenošanā, funkcija. Ir paredzēts, ka šādu iesaistīšanos reglamentē saskaņā ar reģionālā līmeņa programmu un tiesību aktiem noslēgtie līgumi.

11 Šādas dalības brīvprātības rakstura robežas valsts līmenī ir noteiktas 1991. gada 11. augusta Likumā Nr. 266 par brīvprātīgā darba ietvarlikumu (*legge* n. 266 – *Legge-quadro sul volontariato*, 1991. gada 22. augusta *GURI* Nr. 196; turpmāk tekstā – "Likums Nr. 266/1991"). Tā 1. pantā brīvprātīgā darba princips ir definēts šādi:

"Itālijas Republika atzīst brīvprātīgā darba sociālo vērtību un funkciju kā solidaritātes un plurālisma izteiksmes formu, veicina tā attīstību, vienlaikus saglabājot autonomiju, un sekmē tā oriģinālo pienesumu sociāla, civila un kulturāla rakstura valsts, reģionu, Trento un Bolcāno autonomo provinču un pašvaldību noteikto mērķu sasniegšanā."

12 Šī likuma 2. pantā brīvprātīgo darbs ir definēts kā ikviena darbība, "kas tiek īstenota personīgi, spontāni un bez maksas ar organizācijas, kuras dalībnieks ir brīvprātīgais, starpniecību, bez mērķa gūt peļņu, kaut vai netieši, un vienīgi solidaritātes mērķiem." Mērķa gūt peļņu neesamību konkretizē aizliegums brīvprātīgajam jebkādā veidā tikt atalgotam, un organizācija, kuras dalībnieks viņš ir, var atlīdzināt viņam vienīgi faktiski radušos izdevumus tās noteiktā apmērā. Tajā pašā pantā ir norādīta brīvprātīgā statusa nesaderība ar jebkāda veida nodarbinātību darbinieka vai pašnodarbinātā statusā un jebkāda veida mantisko attiecību starp brīvprātīgo un organizāciju, kuras dalībnieks viņš ir, pastāvēšanu.

13 Saskaņā ar minētā likuma 3. pantu brīvprātīgo organizācija ir jebkura organizācija, kas izveidota ar mērķi veikt brīvprātīgo darbu, noteiktā kārtībā un pārsvarā izmantojot tās dalībnieku personīgos, brīvprātīgos un bezmaksas pakalpojumus, un šis pats pants ļauj šādai organizācijai piesaistīt algotus darbiniekus vai pašnodarbinātos vienīgi, ciktāl tas nepieciešams tās regulārai darbībai kvalifikācijas vai darbības specializācijas dēļ.

14 Likuma Nr. 266/1991 5. pantā ir paredzēts, ka brīvprātīgo organizācijas var gūt savus līdzekļus vienīgi no dalībnieku iemaksām, privātpersonu vai iestāžu maksājumiem, dāvinājumiem un novēlējumiem, atlīdzības, kuru veic, pamatojoties uz līgumiem, un ieņēmumiem, kuri gūti no nebūtiskas komercdarbības vai ražošanas darbībām. Šie pēdējie ir finanšu ministra un ģimenes un sociālās solidaritātes ministra 1995. gada 25. maija Dekrēta par kritērijiem nebūtisku komercdarbību un ražošanas darbību, ko veic brīvprātīgo organizācijas, identificēšanai (*Criteri per l'individuazione delle attività commerciali e produttive marginali svolte dalle organizzazioni di volontariato*, 1995. gada 10. jūnija *GURI* Nr. 134, 28. lpp.) priekšmets. Šajā dekrētā ir norādītas šīs darbības un precizēts, pirmkārt, ka to īstenošanā nevar izmantot profesionāli organizētus līdzekļus (kā, piemēram, reklāma, izgaismotas izkārtnes, telpas, kas iekārtotas saskaņā ar tirdzniecības vietu ieražām, preču zīmes) to konkurētspējas nodrošināšanai tirgū un, otrkārt, ka ieņēmumi no līgumiem, kas noslēgti ar valsts aģentūrām, neveido šādus ieņēmumus.

15 Visbeidzot ar Likuma Nr. 266/1991 7. pantu ir paredzēts, ka šādu līgumu var noslēgt vienīgi ar brīvprātīgo organizāciju reģistrā iekļautām asociācijām. Šajos līgumos ir jāparedz ietvars asociāciju darbībai pakalpojumu jomā, šīs darbības ilgums, lietotāju tiesību un cieņas ievērošana, radušos izdevumu atlīdzināšanas kārtība, kā arī apdrošināšanas izdevumi, kura ir jāmaksā valsts iestādei.

16 Šis ietvars Ligūrijas reģionā ir precizēts un ieviests ar 1992. gada 28. maija Reģionālo likumu Nr. 15 par kārtību, kādā veic brīvprātīgo darbu (*legge regionale* n. 15 – *Disciplina del volontariato*), kā arī ar 2006. gada 7. decembra Reģionālo likumu Nr. 41 par reģionālā veselības aprūpes dienesta

reorganizāciju (*legge di riordino del Servizio Sanitario Regionale*), kurā grozījumi izdarīti ar 2009. gada 25. novembra Reģionālo likumu Nr. 57 (turpmāk tekstā – "RL Nr. 41/2006". Ar šo pēdējo minēto likumu noteikta brīvprātīgo asociāciju dalība reģionālo veselības aprūpes iestāžu mērķu īstenošanā.

17 Saskaņā ar RL Nr. 41/2006 75. panta 1. punktu Ligūrijas reģions "atzīst brīvprātīgā darba nozīmi un lomu un sekmē tā ieguldījumu reģionālajā pamatprogrammā definēto veselības aprūpes dienestu mērķu sasniegšanā". Šī panta 2. un 3. punktā ir precizēts, ka šis ieguldījums tiek organizēts ar veselības aprūpes aģentūrām noslēgtajos līgumos atbilstoši reģionālo izpildu iestāžu pieņemtajiem noteikumiem, ņemot vērā viendabīguma un vienveidības prasības tostarp attiecībā uz pamatnolīgumu noslēgšanu. Atbilstoši minētā reģionālā likuma 75.a pantam brīvprātīgo asociācijām, kas veicina reģionālā veselības aprūpes dienestu mērķu īstenošanu, ir jābūt reģistrētām ar 1992. gada 28. maija Reģionālo likumu Nr. 15 paredzētajā brīvprātīgo reģistrā.

18 RL Nr. 41/2006 75.b pantā, kurš attiecas uz veselības aprūpes transportu, ir noteikts:

"1. Sanitārā transporta pakalpojumu sniegšana ir vispārējās interesēs veiktā darbība, kas balstīta uz universāluma, solidaritātes, ekonomiskās efektivitātes un piemērotības principu ievērošanu.

2. 1. punktā minētos sanitārā transporta pakalpojumus sniedz dažādas veselības aprūpes aģentūras un citas valsts pakalpojumus sniedzējas iestādes vai tām pielīdzināmas struktūras, izmantojot savus resursus un personālu. Ja tas nav iespējams, sanitārā transporta [pakalpojumu sniegšanu] uztic struktūrām, kuras atbilst [dažādos valsts un reģionālajos likumos, kas reglamentē brīvprātīgo darbu, neatliekamo veselības aprūpes sistēmu un sanitāro transportu noteiktajiem] nosacījumiem, un [kurām ir] pašu resursi un personāls, lai nodrošinātu konkrētos pakalpojumus saskaņā ar tālāk minētajiem principiem:

a) to sanitārā transporta pakalpojumu veikšanu, par kuru sniegšanu ir atbildīgs Reģionālais veselības dienests, prioritāri uztic brīvprātīgo organizācijām, Sarkanajam Krustam un citām pilnvarotām valsts iestādēm vai struktūrām, lai nodrošinātu, ka šādi vispārējās interesēs sniegtie pakalpojumi tiek sniegti, ievērojot budžeta ekonomisko līdzsvaru. Attiecības ar Itālijas Sarkano Krustu un [brīvprātīgo] asociācijām nosaka nolīgumos atbilstoši 1978. gada 23. decembra Likuma Nr. 833 [par valsts veselības aprūpes dienestu izveidi] 45. panta noteikumiem; [..];

b) sanitārā transporta pakalpojumu sniegšanu saskaņā ar spēkā esošajiem tiesību aktiem pakalpojumu un piegāžu publiskā iepirkumu jomā var uzticēt tiesību subjektiem, kas nav minēti a) apakšpunktā.

3. Iepriekš 2. punkta a) apakšpunktā minētajos nolīgumos un protokolos ir paredzēts, ka brīvprātīgo organizācijām, Itālijas Sarkanajam Krustam un citām atzītām valsts iestādēm vai tiesību subjektiem atlīdzina vienīgi faktiski radušos izdevumus saskaņā ar Reģionālās padomes noteiktajiem kritērijiem, pamatojoties uz ekonomiskās efektivitātes, rezultativitātes principiem un principu, ka atlīdzība nedrīkst pārsniegt radušos izdevumus.

[..]"

Pamattiesvedība un prejudiciālie jautājumi

19 Ar 2010. gada 9. februāra Lēmumu Nr. 283 *Regione Liguria*, piemērojot RL Nr. 41/2006 75.b panta 2. punkta a) apakšpunktu, pieņēma Reģionālo pamatnolīgumu, kas noslēgts ar *ANPAS*, *Consorzio italiano pubbliche assistenze* (*CIPAS*) un *Croce Rossa Italiana – Comitato regionale Liguria*, kuras ir struktūras, kas pārstāv brīvprātīgo asociācijas, par kārtību, kādā sadarbojas veselības aprūpes un slimnīcu aģentūras, no vienas puses, un brīvprātīgo asociācijām, kā arī *Croce Rossa Italiana – Comitato regionale Liguria*, no otras puses (turpmāk tekstā – "Reģionālais pamatnolīgums").

20 Ar 2010. gada 22. decembra Lēmumu Nr. 940 *ASL n. 5* ieviesa šo pamatnolīgumu, ar brīvprātīgo asociācijām, kas piesaistītas *ANPAS* un *Croce Rossa Italiana – Comitato regionale Liguria*, noslēdzot attiecīgus līgumus par neatliekamā un īpaši steidzamā sanitārā transporta [pakalpojumu sniegšanu] (turpmāk tekstā – "apstrīdētie līgumi").

21 *San Lorenzo Soc. coop. sociale* un *Croce Verde Cogema cooperativa sociale Onlus* cēla prasību tostarp par šī sprieduma divos iepriekšējos punktos minētajiem lēmumiem.

22 Galvenokārt šī prasība ir balstīta uz RL Nr. 41/2006 75.a panta 2. punkta a) apakšpunkta nesaderību ar Savienības tiesībām, it īpaši ar brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvību, kā arī vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principiem, ciktāl tajā paredzēts, ka sanitārais transports prioritāri tiek uzticēts brīvprātīgo asociācijām un *Croce Rossa Italiana*, kā arī citām atzītām valsts iestādēm un struktūrām, kas esot uzskatāms par diskrimināciju attiecībā uz tiesību subjektiem, kuri neveic brīvprātīgo darbu, bet kuri darbojas šajā darbības sfērā.

23 Pakārtoti minētās sabiedrības apstrīdēja to, ka ar lēmumiem, kas šajā ziņā reglamentēja apstrīdētos līgumus, paredzētie maksājumi ir vienkārši brīvprātīgo asociācijām sanitārā transporta [pakalpojumu] sniegšanā radušos izdevumu atlīdzināšana.

24 Starplaikā *Giunta regionale della Liguria* (Ligūrijas reģiona izpildu iestāde) pieņēma 2011. gada 15. jūlija Lēmumu Nr. 861 par grāmatvedības atskaišu paraugu, kas brīvprātīgo asociācijām jāiesniedz, ja tās īsteno Reģionālo pamatnolīgumu. Šis lēmums līgumu noslēgušajām brīvprātīgo asociācijām par no reģionālā ietvarlīguma izrietošo līgumu izpildi maksājamo atlīdzību ierobežo ar tiešajiem izdevumiem par asociācijas veikto transporta pakalpojumu sniegšanu, kā arī tajā paredzēts, ka netiešos un vispārējos izdevumus ņem vērā proporcionāli attiecībai starp minēto tiešo izdevumu kopējo summu un tiešo izdevumu, kas attiecas uz visām šīs asociācijas darbībām, kopējo summu.

25 Pirmās instances tiesa apmierināja minēto prasību, pamatojoties uz tās pamatojumam pakārtoti sniegto argumentāciju. Tā faktiski nosprieda, ka Reģionālajā pamatnolīgumā ir paredzēts vairāk nekā vienkārša faktiski radušos izdevumu atlīdzināšana, ciktāl tajā ņemti vērā netiešie izdevumi un pārvaldības izmaksas. Līdz ar to ir jāievēro LESD paredzētie principi.

26 *Consiglio di Stato* (Valsts Padome), kurā celta prasība par pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanu, vispirms vēlas noskaidrot, vai saskaņā ar LESD 49., 56., 105. un 106. pantu valsts pārvaldes iestāde, kas noteiktu pakalpojumu sniegšanā nolemj piesaistīt trešās personas, var prioritāri griezties pie brīvprātīgo organizācijām, izslēdzot tos tiesību subjektus, kuri darbojas ar mērķi gūt peļņu.

27 Tā, atsaucoties uz spriedumiem Komisija/Itālija (C-119/06, EU:C:2007:729) un *CoNISMa* (C-305/08, EU:C:2009:807), norāda, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru jēdziens "saimnieciskās darbības subjekts" neizslēdz tiesību subjektus, kuru galvenais mērķis nav peļņas gūšana, un pat tos, kuru mērķis vispār nav vērsts uz peļņas gūšanu un kuri var konkurēt ar uzņēmumiem, lai iegūtu publisko iepirkumu līgumu slēgšanas tiesības. Tas liekot apšaubīt valsts iestāžu iespēju noteiktu pakalpojumu sniegšanā piesaistīt brīvprātīgo organizācijas, izslēdzot uzņēmumus, kuri darbojas peļņas gūšanas nolūkā, kā tas tradicionāli ir pieņemts Itālijā. Proti, šāda sistēma minētajām asociācijām rada izdevīgāku stāvokli, jo tām ir divkāršas iespējas sniegt pakalpojumus šīm iestādēm saistībā ar to tradicionālo privilēģiju, no vienas puses, un saistībā ar uzaicinājumu iesniegt piedāvājumu [publiskā iepirkuma procedūrā], no otras puses.

28 Tas tā esot vēl jo vairāk tad, ja brīvprātīgo asociācijas turklāt varētu no tām rezervētajiem līgumiem gūt finanšu līdzekļus, kas tām saistībā ar publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrām ļautu iesniegt atraktīvus piedāvājumus, kā tas arī būtu, ja tām būtu atļauts saņemt noteiktu netiešu izdevumu atlīdzību saistībā ar to pakalpojumiem, kurus tās sniedz, nekonkurējot ar uzņēmumiem, kuri darbojas peļņas gūšanas nolūkā. Šāda atlīdzība būtu pielīdzināma valsts atbalstam.

29 Iesniedzējtiesa tajā saskata problemātiku, ko tā dēvē par "konkurenci starp neviendabīgiem tiesību subjektiem", ko Tiesa līdz šim nav pilnībā izanalizējusi.

30 Otrkārt, gadījumā, ja šāda valsts iestāžu vēršanās pie brīvprātīgo asociācijām pati par sevi nebūtu pretrunā līgumam, *Consiglio di Stato* vēlas noskaidrot jautājumu par apstrīdēto līgumu bezatlīdzības raksturu, ņemot vērā to, ka to izpilde rada tiesības uz izdevumu atlīdzināšanu par:

— salīgto brīvprātīgo organizāciju netiešajiem izdevumiem un vispārējiem izdevumiem, kas saistīti ar attiecīgās darbības izpildi (abonementi, maksājumi par ekspluatāciju, kopīpašnieku maksājumi, apdrošināšanas izmaksas, izdevumi saistībā ar uzturēšanu), kas aprēķināti proporcionāli attiecībai, kas pastāv starp kopējo tiešo izdevumu summu par šo darbību šādai organizācijai un kopējo tiešo izdevumu, kuri attiecas uz visām šīs organizācijas darbībām, summu un

— par tiešajiem izdevumiem, kas atbilst pastāvīgiem izdevumiem, kā piemēram, personāla atalgojums, kas salīgtajām brīvprātīgo organizācijām būtu jāmaksā jebkurā gadījumā.

31 Šādos apstākļos *Consiglio di Stato* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai LESD 49., 56., 105. un 106. pantam pretrunā ir tāda valsts tiesību norma, kurā paredzēts, ka [kompetentās valsts iestādes] sanitārā transporta pakalpojumu sniegšanas tiesības prioritāri piešķir brīvprātīgo asociācijām, *Croce Rossa Italiana* un citām pilnvarotām valsts iestādēm vai struktūrvienībām, lai gan šīs tiesības piešķirtas atbilstoši līgumiem, kuros paredzēts, ka tiek atlīdzināti tikai faktiski radušies izdevumi?

2) Vai Savienības tiesībām valsts iepirkuma jomā – konkrētajā gadījumā, runājot par [no Direktīvas 2004/18] [piemērošanas jomas] izslēgtiem līgumiem, vispārīgajiem brīvas konkurences, nediskriminēšanas, pārskatāmības un samērīguma principiem, – pretrunā ir tāda valsts tiesību norma, kas [publisko iepirkumu jomā] ļauj tieši piešķirt sanitārā transporta pakalpojumu sniegšanas tiesības, ja ir atzīstams, ka pamatlīgumam kā [Reģionālajam pamatnolīgumam] ir uz peļņu vērsts raksturs, kurā ir paredzēts atlīdzināt arī fiksētās un pastāvīgās izmaksas?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

32 Ar šiem abiem jautājumiem, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Savienības tiesību normas publisko iepirkumu jomā un līguma konkurences noteikumi ir jāinterpretē tādējādi, ka tām pretrunā ir valsts tiesiskais regulējums, kurā, kā tas ir pamatlietā, ir paredzēts, ka vietējām pārvaldes iestādēm neatliekamā un īpaši steidzamā sanitārā transporta pakalpojumu sniegšanu prioritāri un tieši, nepastāvot nekāda veida izsludināšanai, ir jānodod atzītām brīvprātīgo organizācijām, kurām par šo pakalpojumu sniegšanu tiek atlīdzināti vienīgi šim mērķim radušies faktiskie izdevumi, kā arī noteikta fiksēto un pastāvīgo izdevumu daļa.

33 Attiecībā uz Savienības tiesību normu publisko iepirkumu jomā interpretāciju vispirms ir jāatgādina, ka Direktīva 2004/18 ir piemērojama pakalpojumu publisko iepirkumu līgumiem, kas šīs direktīvas 1. panta 2. punkta d) apakšpunktā definēti kā publiskie iepirkumi, kuri nav būvdarbu vai piegādes publisko iepirkumu līgumi un kuru mērķis ir minētās direktīvas II pielikumā minēto pakalpojumu sniegšana.

34 Šis pielikums ir iedalīts divās – A un B daļās. Neatliekamā vai īpaši steidzamā sanitārā transporta pakalpojumi vienlaikus ietilpst Direktīvas 2004/18 II A pielikumā ietvertajā 2. kategorijā attiecībā uz šo transporta pakalpojumu aspektiem un šīs direktīvas II B pielikumā ietvertajā 25. kategorijā attiecībā uz

tās medicīniskajiem aspektiem (attiecībā uz Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīvas 92/50/EEK par procedūru koordinēšanu valsts pakalpojumu līgumu piešķiršanai (OV L 209, 1. lpp.) attiecīgajām I A un I B pielikumu kategorijām skat. spriedumu *Tögel*, C-76/97, EU:C:1998:432, 39. punkts).

35 No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka attiecīgais reģionālais tiesību akts vispirms tika ieviests ar Reģionālo pamatnolīgumu, kas noslēgts ar brīvprātīgo asociācijām un kurā paredzēti specifisku līgumu, kas noslēdzami starp teritoriālajām veselības aprūpes iestādēm un šīm asociācijām, nosacījumi, un vēlāk – ar šādiem atsevišķiem līgumiem.

36 Šāds pamatnolīgums ir uzskatāms par pamatnolīgumu Direktīvas 2004/18 1. panta 5. punkta izpratnē un tātad vispārīgi ietilpst publisko iepirkumu jēdzienā (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/Itālija, EU:C:2007:729, 43. un 44. punkts), un apstāklis, ka tas noslēgts tiesību subjektu, kuriem nav peļņas gūšanas mērķis, vārdā nevar izslēgt šādu kvalifikāciju (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/Itālija, EU:C:2007:729, 41. punkts).

37 Ir arī jānorāda, ka tas, ka minētais pamatnolīgums un no tā izrietošie specifiskie līgumi neparedz citus finanšu pārskaitījumus par labu brīvprātīgo asociācijām kā vienīgi izdevumu atlīdzību, nav izšķirošs elements. Proti, līgums nevar tikt izslēgts no publiskā iepirkuma jēdziena tikai tādēļ, ka tajā paredzētā atlīdzība sedz vienīgi izdevumus, kas radušies salīgtā pakalpojuma sniegšanā (spriedums *Ordine degli Ingegneri della Provincia di Lecce* u.c., C-159/11, EU:C:2012:817, 29. punkts). Līdz ar to, kā ģenerāladvokāts norādīja savu secinājumu 27. punktā, ir svarīgi noskaidrot, vai izdevumi, kas valsts iestādēm jāatlīdzina šīm asociācijām, sedz vienīgi ar attiecīgo pakalpojumu veikšanu saistītos tiešos izdevumus vai turklāt arī daļu vispārējo izdevumu.

38 Līdz ar to ir jānorāda, ka tāds pamatnolīgums kā Reģionālais pamatnolīgums un tādi līgumi kā tie, kuri izriet no šī pamatnolīguma, principā ietilpst Direktīvas 2004/18 piemērošanas jomā.

39 Šajā ziņā no iesniedzējtiesas lēmuma un tostarp no otrā prejudiciālā jautājuma izriet, ka iesniedzējtiesa balstās uz pieņēmumu, saskaņā ar kuru Direktīva 2004/18 nav piemērojama ne attiecībā uz Reģionālo pamatnolīgumu, ne attiecībā uz no tā izrietošajiem līgumiem, un tādējādi, ka ir jāpiemēro vienīgi līguma principi, kā arī no tiem izrietošais pārskatāmības pienākums.

40 Tomēr ir jāatgādina, ka tādu pakalpojumu kā šajā pamatlietā, kuri vienlaikus izriet no Direktīvas 2004/18 II A un II B pielikuma, jauktā rakstura dēļ ir jāpiemēro šīs direktīvas 22. pants. Saskaņā ar šo pantu publisko iepirkumu līgumi vai attiecīgā gadījumā – pamatnolīgumi, kuru vērtība pārsniedz minētās direktīvas 7. pantā noteikto robežvērtību un kuri attiecas uz šādiem pakalpojumiem, ir jānoslēdz saskaņā ar visām šīs pašas direktīvas 23.–55. pantā paredzētajām procesuālajām normām, ja minētajā II A pielikumā norādītā transporta pakalpojumu vērtība pārsniedz medicīnisko pakalpojumu vērtību, kas paredzēta minētajā II B pielikumā.

41 Tā kā II B pielikumā ietvertā pakalpojumu vērtība pārsniedz II A pielikumā paredzēto pakalpojumu vērtību, iepirkumu līgums ir jānoslēdz vienīgi saskaņā ar Direktīvas 2004/18 23. pantu un 35. panta 4. punktu. Turpretī citi noteikumi par Direktīvā 2004/18 paredzēto procedūru koordinēšanu, tostarp tie, kas ir piemērojami pienākumam izsludināt konkursu, iepriekš publicējot paziņojumu, un noteikumi par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas kritērijiem attiecībā uz minētajiem līgumiem nav piemērojami (spriedumi Komisija/Īrija, C-507/03, EU:C:2007:676, 24. punkts, un Komisija/Īrija, C-226/09, EU:C:2010:697, 27. punkts).

42 Proti, Savienības likumdevējs ir balstījies uz pieņēmumu, ka Direktīvas 2004/18 II B pielikumā paredzētie pakalpojumu publisko iepirkumu līgumi, ņemot vērā to specifisko raksturu, nav *a priori* saistīti ar pietiekamām pārrobežu interesēm, kas var attaisnot, ka to slēgšanas tiesību piešķiršana tiek veikta atbilstoši konkursa procedūrai, kas paredzēta, lai ļautu citu dalībvalstu uzņēmumiem iepazīties

ar paziņojumu par paredzamo publisko iepirkumu un pieteikties tam (skat. spriedumus Komisija/Īrija, EU:C:2010:697, 25. punkts, kā arī *Strong Segurança*, C-95/10, EU:C:2011:161, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

43 Tādējādi no šī sprieduma 40. un 41. punkta izriet, ka, ciktāl Reģionālā pamatnolīguma vērtība pārsniedz attiecīgo Direktīvas 2004/18 7. pantā paredzēto robežvērtību, visas šīs direktīvas procesuālās normas vai vienīgi minētās direktīvas 23. pantā un 35. panta 4. punktā ietvertās ir piemērojamas atkarībā no tā, vai transporta pakalpojumu vērtība pārsniedz vai nepārsniedz medicīnisko pakalpojumu vērtību. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai šis līgums pārsniedz piemērošanas robežvērtību, un jānosaka attiecīgā transporta pakalpojumu un medicīnisko pakalpojumu vērtība.

44 Gadījumā, ja Reģionālā pamatnolīguma vērtība pārsniegtu attiecīgo minētajā 7. panta paredzēto robežvērtību un transporta pakalpojumu vērtība pārsniegtu medicīnisko pakalpojumu vērtību, ir jāuzskata, ka Direktīvai 2004/18 pretrunā ir tāds tiesību akts kā pamatlietā, kurā paredzēts, ka vietējās pārvaldes iestādes neatliekamā un īpaši steidzamā sanitārā transporta pakalpojumu sniegšanu, prioritāri un piešķirot tieši, bez jebkāda veida izsludināšanas, uztic atzītām brīvprātīgo organizācijām.

45 Savukārt gadījumā, ja iesniedzējtiesa konstatētu, ka nav sasniegta minētā robežvērtība vai arī medicīnisko pakalpojumu vērtība pārsniedz transporta pakalpojumu vērtību, papildus šai pēdējā gadījumā ir jāpiemēro vienīgi Direktīvas 2004/18 23. pants un 35. panta 4. punkts un no LESD 49. un 56. panta izrietošais vispārējais pārskatāmības un vienlīdzīgas attieksmes princips (šajā ziņā skat. spriedumus Komisija/Īrija, EU:C:2007:676, 26. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī *Strong Segurança*, EU:C:2011:161, 35. punkts).

46 Tomēr, lai šos principus varētu piemērot publisko iepirkumu jomā darbībām, kurās visi attiecīgie elementi ir saistīti tikai ar vienu dalībvalsti, tiek prasīts, lai pamatlietā aplūkotajam publiskajam iepirkumam būtu noteiktas pārrobežu intereses (šajā ziņā skat. spriedumus Komisija/Īrija, EU:C:2007:676, 29. punkts; Komisija/Itālija, C-412/04, EU:C:2008:102, 66. un 81. punkts; *SECAP* un *Santorso*, C-147/06 un C-148/06, EU:C:2008:277, 21. punkts; *Serrantoni* un *Consorzio stabile edili*, C-376/08, EU:C:2009:808, 24. punkts, kā arī Komisija/Īrija, EU:C:2010:697, 31. punkts).

47 Tomēr iesniedzējtiesa nav konstatējusi nepieciešamos elementus, kas Tiesai ļautu pārbaudīt, vai pamatlietā pastāv noteiktas pārrobežu intereses. Kā izriet no Tiesas Reglamenta 94. panta, redakcijā, kas bija spēkā no 2012. gada 1. novembra, Tiesai lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu jāspēj atrast faktu, uz kuriem balstīti jautājumi, izklāsts, kā arī jāspēj secināt pastāvošā saikne starp šīm ziņām un konkrētajiem jautājumiem. Tādējādi nepieciešamo elementu, kas ļauj veikt noteiktas pārrobežu intereses esamības pārbaudi, konstatējumi tāpat kā vispārīgi visi konstatējumi, kuri jāveic valsts tiesām un no kuriem ir atkarīga atvasināto tiesību aktu vai Savienības primāro tiesību piemērojamība, ir jāveic pirms vēršanās Tiesā.

48 Ņemot vērā sadarbības garu, kas valda attiecībās starp valsts tiesām un Tiesu prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā, šādu iepriekšēju iesniedzējtiesas konstatējumu attiecībā uz noteiktas pārrobežu intereses iespējamo esamību nepastāvēšana neizraisa lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu nepieņemamību, ja, lai gan ir šie trūkumi, Tiesa, ņemot vērā no lietas materiāliem izrietošos elementus, uzskata, ka tā iesniedzējtiesai var sniegt lietderīgu atbildi. Tā tas tostarp ir gadījumā, ja lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ietverti pietiekami attiecīgie elementi, lai izvērtētu šādas intereses iespējamo pastāvēšanu. Tomēr Tiesa atbildi sniedz vienīgi, ja iesniedzējtiesa, pamatojoties uz visu pamatlietas attiecīgo elementu detalizētu vērtējumu, var konstatēt noteiktas pārrobežu intereses pamatlietā esamību (skat. spriedumus *SECAP* un *Santorso*, EU:C:2008:277, 34. punkts, kā arī *Serrantoni* un *Consorzio stabile edili*, EU:C:2009:808, 25. punkts).

49 Attiecībā uz objektīviem kritērijiem, kas var liecināt par noteiktas pārrobežu intereses esamību, Tiesa jau ir nospriedusi, ka šādi kritēriji kopā ar būvdarbu izpildes vietu vai publiskā iepirkuma tehniskajiem rādītājiem tostarp var veidot konkrētā publiskā iepirkuma samērā nozīmīgu summu (skat. spriedumus

SECAP un *Santorso*, EU:C:2008:277, 31. punkts, kā arī *Belgacom*, C-221/12, EU:C:2013:736, 29. punkts). Iesniedzējtiesa savā noteiktas pārrobežu intereses esamības visaptverošā vērtējumā var arī ņemt vērā citās dalībvalstīs reģistrēto saimnieciskās darbības subjektu celtās sūdzības ar nosacījumu, ka tiek pārbaudīts, ka šīs sūdzības ir reālas, nevis fiktīvas. Specifiskāk attiecībā uz sanitāro transportu Tiesa saistībā ar prasību sakarā ar pienākumu neizpildi uzskatīja, ka noteikta pārrobežu interese nav konstatēta, pamatojoties vienīgi uz faktu, ka vairāki citās dalībvalstīs reģistrēti saimnieciskās darbības subjekti Eiropas Komisijā cēluši sūdzību un ka konkrētajiem publiskajiem iepirkumiem ir būtiska ekonomiskā vērtība (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/Vācija, C-160/08, EU:C:2010:230, 18., 27. un nākamie punkti, 54. un 123. punkts).

50 Ar šādu atrunu ir jāuzskata, ka no LESD 49. un 56. panta izrietošie vispārējie pārskatāmības un vienlīdzīgas attieksmes principi principā ir piemērojami tādam pamatnolīgumam kā Reģionālais pamatnolīgums un tādiem līgumiem kā no šī pamatnolīguma izrietošie.

51 Savienības tiesības publisko iepirkumu jomā, ciktāl tās attiecas uz pakalpojumu publiskajiem iepirkumiem, ir vērstas uz to, lai nodrošinātu pakalpojumu brīvu apriti un atvērtību godīgai un iespējami lielai konkurencei dalībvalstīs (skat. spriedumu *Bayerischer Rundfunk* u.c., C-337/06, EU:C:2007:786, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

52 Tādējādi ir jākonstatē, kā nolīgumu sistēma, kāda tā izveidota ar RL Nr. 41/2006 75.b pantu, izraisa šiem mērķiem pretēju rezultātu. Proti, paredzot, ka kompetentās valsts iestādes, lai nodrošinātu vajadzības šajā nozarē, līgumus atzītām brīvprātīgo organizācijām piešķir tieši un prioritāri, šāds tiesību akts izslēdz tiesību subjektus, kuriem nav brīvprātības rakstura, no nozīmīgas attiecīgā tirgus daļas. Saskaņā ar Tiesas judikatūru publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršana uzņēmumam, kas atrodas šī tirgus līgumslēdzējas iestādes dalībvalstī, nenodrošinot jebkādu pārskatāmību, veido atšķirīgu attieksmi, nelabvēlīgi ietekmējot uzņēmumus, kurus varētu interesēt šī publiskā iepirkuma līgums, bet kuri atrodas citā dalībvalstī. Šāda atšķirīga attieksme, kas, izslēdzot visus citās dalībvalstīs esošos uzņēmumus, ir nelabvēlīga galvenokārt šo citu dalībvalstu uzņēmumiem, ir uzskatāma par netiešu diskrimināciju pilsonības dēļ, kas ir aizliegta ar EKL 49. un 56. pantu, ja vien to neattaisno objektīvi iemesli (šajā ziņā skat. spriedumus Komisija/Īrija, EU:C:2007:676, 30. un 31. punkts; Komisija/Itālija, EU:C:2007:729, 64. punkts, kā arī Komisija/Itālija, EU:C:2008:102, 66. punkts).

53 Tomēr ir jākonstatē, ka saskaņā ar RL Nr. 41/2006 75. b panta 1. un 2. punkta a) apakšpunktu pamatlietā aplūkotā sanitārā transporta pakalpojumu organizēšanas veidu pamato universāluma, solidaritātes, ekonomiskās efektivitātes un piemērotības princips, jo prioritāra attieksme pret atzītajām brīvprātīgo organizācijām ir vērsta uz to, lai specifiski nodrošinātu, lai šis vispārējās intereses pakalpojums tiktu nodrošināts budžeta ziņā ekonomiska līdzsvara apstākļos. Ciktāl tajā paredzēta brīvprātīgo organizāciju dalība vispārējas intereses pakalpojuma [nodrošināšanā] un ciktāl tajā ir atsauce uz solidaritātes principu, minētais 75.b pants līdzinās konstitucionālajām un likumiskajām tiesību normām par šī sprieduma 9.–11. punktā minēto pilsoņu brīvprātīgo darbu.

54 Šādi mērķi ir ņemti vērā Savienības tiesībās.

55 Šajā ziņā vispirms ir svarīgi atgādināt, ka Savienības tiesības neskar dalībvalstu kompetenci veidot savu veselības aprūpes un sociālā nodrošinājuma sistēmu (šajā ziņā skat. tostarp spriedumus *Sodemare* u.c., C-70/95, EU:C:1997:301, 27. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī *Blanco Pérez* un *Chao Gómez*, C-570/07 un C-571/07, EU:C:2010:300, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

56 Protams, īstenojot šo kompetenci, dalībvalstis veselības aprūpes jomā nevar ieviest vai saglabāt nepamatotus ierobežojumus pamatbrīvību īstenošanā. Tomēr šī aizlieguma ievērošanas vērtējumā ir jāņem vērā tas, ka personu veselība un dzīvība ieņem hierarhiski pirmo vietu ar līgumu aizsargāto labumu un interešu starpā un ka dalībvalstīm ir novērtējuma brīvība pašām izraudzīties, kādā apmērā tās vēlas nodrošināt sabiedrības veselības aizsardzību, kā arī veidu, kādā tas ir sasniedzams (šajā ziņā

skat. tostarp spriedumus Komisija/Vācija, C-141/07, EU:C:2008:492, 46. un 51. punkts un tajos minētā judikatūra, kā arī *Blanco Pérez* un *Chao Gómez*, EU:C:2010:300, 43., 44., 68. un 90. punkts un tajos minētā judikatūra).

57 Turklāt ne tikai sociālā nodrošinājuma sistēmas finansiālā līdzsvara nopietna apdraudējuma risks pats par sevi var būt primāru vispārējo interešu apsvērums, kas var pamatot šķērsli pakalpojumu sniegšanas brīvībai, bet arī mērķis sabiedrības veselības apsvērumu dēļ saglabāt līdzsvarotu, visiem pieejamu medicīnisko un stacionāro aprūpi var veidot vienu no atkāpēm sabiedrības veselības apsvērumu dēļ, ja tas palīdz sasniegt augstu veselības aizsardzības līmeni (šajā ziņā skat. spriedumu *Stamatelaki*, C-444/05, EU:C:2007:231, 30. un 31. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra). Runa ir arī par pasākumiem, kuri, pirmkārt, atbilst vispārējam mērķim nodrošināt pietiekamu un pastāvīgu piekļuvi līdzsvarotai un kvalitatīvai ārstēšanai attiecīgā dalībvalstī un, otrkārt, iekļaujas mērķī nodrošināt izmaksu kontroli un, kur vien tas iespējams, novērst finanšu, tehnisko un personāla resursu nelietderīgu izmantošanu (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/Vācija, EU:C:2008:492, 61. punkts).

58 Otrkārt, ir jāatgādina, ka sprieduma *Sodemare* u.c. (EU:C:1997:301) 32. punktā Tiesa nosprieda, ka dalībvalsts savas kompetences veidot savu sociālā nodrošinājuma sistēmu ietvaros var paredzēt, ka sociālās palīdzības sistēmas gados vecākiem cilvēkiem, kuru veselības stāvoklis rada nepieciešamību pēc sanitārajiem pakalpojumiem, mērķu sasniegšana, konkrētajā gadījumā – šīs sistēmas vienīgi sociālā mērķa ievērošana, noteikti prasa, lai privāto saimnieciskās darbības subjektu kā sociālās palīdzības pakalpojumu sniedzēju iesaistīšana sistēmā ir pakļauta nosacījumam, ka tie nedarbojas peļņas gūšanas nolūkā.

59 Līdz ar to dalībvalsts savas novērtējuma brīvības ietvaros, kas tai ir, lai izlemtu, kādā apmērā tās vēlas nodrošināt sabiedrības veselības aizsardzību un izveidot savu sociālā nodrošinājuma sistēmu, var uzskatīt, ka brīvprātīgo asociāciju piesaistīšana atbilst neatliekamā sanitārā transporta pakalpojumu sociālajam mērķim un var dot ieguldījumu ar šo pakalpojumu saistīto izmaksu pārvaldībā.

60 Tomēr ir jānorāda, ka tādai neatliekamā sanitārā transporta pakalpojumu organizācijas sistēmai kā šajā pamatlietā, attiecībā uz ko kompetentās iestādes prioritārā kārtībā piesaista brīvprātīgo asociācijas, faktiski ir jādod ieguldījums sociālajā mērķī, kā arī solidaritātes mērķu sasniegšanā un budžeta efektivitātē, uz kuriem ir balstīta šī sistēma.

61 Šajā ziņā tiek prasīts, lai brīvprātīgo asociācijām, kad tās iesaistās šajā sistēmā, nebūtu citi mērķi kā vien šī sprieduma iepriekšējā punktā minētie, proti, ka tās negūst nekādu finansiālu labumu no šo pakalpojumu sniegšanas, neskaitot tādu mainīgo, fiksēto un pastāvīgo izmaksu atlīdzināšanu, kas nepieciešamas šo pakalpojumu sniegšanā, ne arī sniedz jebkādu peļņu tās dalībniekiem. Tostarp, lai gan darbinieku piesaistīšana ir pieļaujama, jo pretējā gadījumā šīm asociācijām tikpat kā būtu liegta iespēja efektīvi darboties vairākās jomās, kurās solidaritātes princips var tikt dabiski ieviests, minēto asociāciju darbībā ir stingri jāievēro valsts tiesību aktos šajā ziņā noteiktās prasības.

62 Ņemot vērā Savienības vispārējo tiesību principu, proti, tiesību ļaunprātīgas izmantošanas aizlieguma principu (skat. pēc analoģijas spriedumu *3M Italia*, C-417/10, EU:C:2012:184, 33. punkts), šo tiesību aktu nevar piemērot paplašināti, aptverot brīvprātīgo asociāciju un to dalībnieku ļaunprātīgu rīcību. Tādējādi brīvprātīgo asociāciju darbinieki var veikt darbu vienīgi to parastai funkcionēšanai nepieciešamajā apmērā. Attiecībā uz izmaksu atlīdzināšanu ir jāpārliecinās, ka nekāds, pat netiešs peļņas gūšanas nolūks nepastāv zem brīvprātīgā darba aizsega un ka brīvprātīgajam tiek atlīdzināti vienīgi saistībā ar sniegto pakalpojumu faktiski radušies izdevumi šo pašu asociāciju iepriekš noteiktajā apmērā.

63 Iesniedzējtiesai ir jāveic visi prasītie vērtējumi, lai pārbaudītu, vai pamatlietā aplūkotā neatliekamā sanitārā transporta pakalpojumu organizācijas sistēma, kādu to nosaka piemērojamais tiesību akts un kāda tā tiek ieviesta ar Reģionālo pamatnolīgumu un atsevišķiem no tā izrietošajiem līgumiem, patiešām dod ieguldījumu sociālā mērķa, kā arī solidaritātes un budžeta efektivitātes mērķu, uz kuriem šī sistēma balstīta, sasniegšanā.

64 Attiecībā uz līguma noteikumu konkurences jomā interpretāciju no apsvērumiem saistībā ar Savienības tiesību publisko iepirkumu jomā interpretāciju izriet, ka tiesiskais regulējums, par kuru ir runa šajā pamatlietā, nav jāvērtē kopsakarā ar minētajiem konkurences noteikumiem.

65 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka LESD 49. un 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem nav pretrunā tāds tiesību akts kā pamatlietā aplūkotais, kurā ir paredzēts, ka neatliekamā un īpaši steidzamā sanitārā transporta pakalpojumu sniegšana prioritāri un tieši, bez jebkādas izsludināšanas ir jāuztic atzītām brīvprātīgo organizācijām, ciktāl likumiskie un līgumiskie noteikumi, kuros noteikta šo organizāciju darbība, faktiski ir vērsti uz sociālā mērķa, solidaritātes un budžeta efektivitātes mērķu, uz kuriem ir balstīts šis tiesību akts, sasniegšanu.

Par tiesāšanās izdevumiem

66 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

LESD 49. un 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem nav pretrunā tāds tiesību akts kā pamatlietā aplūkotais, kurā ir paredzēts, ka neatliekamā un īpaši steidzamā sanitārā transporta pakalpojumu sniegšana prioritāri un tieši, bez jebkādas izsludināšanas ir jāuztic atzītām brīvprātīgo organizācijām, ciktāl likumiskie un līgumiskie noteikumi, kuros noteikta šo organizāciju darbība, faktiski ir vērsti uz sociālā mērķa, solidaritātes un budžeta efektivitātes mērķu, uz kuriem ir balstīts šis tiesību akts, sasniegšanu.

[Paraksti]